

Det foreslås derimod, tildels af sociale hensyn, at afgiftsbestemmelsen i § 44 i lov nr. 56 af 18. marts 1925, hvorefter der svares en afgift på 10 kr. for behandling af en begæring om bosondring, ophæves, jfr. forslaget § 69, stk. 1, nr. 9.

Et herfra forskelligt spørgsmål er, om der bør svares afgift for en begæring om at få boet taget under offentlig behandling, når formuefællesskabet mellem to ægtefæller er ophævet ved separation, skilsmisse eller bosondring, eller når skifteretten ved kendelse har bestemt, at en ægtefælle, der hensidder i uskiftet bo, er pligtig at skifte med en eller flere af arvingerne.

Såfremt en ægtefælle, der hensidder i uskiftet bo, i medfør af arvelovens § 17, begærer skifte afholdt, afhænger det af skiftelovens almindelige regler, om boet skal tages under offentlig behandling eller kan overtages til privat skifte. Der findes ikke at burde svares afgift af behandlingen af en begæring fra ægtefællen om offentlig skifte. Det samme er tilfældet, hvor skifte afholdes, efter at skifteretten ved kendelse i medfør af arvelovens § 24, jfr. § 20, har truffet bestemmelse om, at ægtefællen er pligtig at skifte med en arving.

Af skiftelovens § 64 fremgår modsætningsvis, at offentligt skifte ved separation og skilsmisse og bosondring m. v. kun finder sted, såfremt en af ægtefællerne begærer det. Dels af sociale grunde, dels for at støtte skifterettens bestræbelser på at få sådanne skifter ordnet i mindelighed, findes det rigtigst, at der ikke svares afgift for *behandlingen af en begæring om skifte*.

Det må anses som upåkrævet, at der pålægges afgift for behandling af en begæring om at få et bo taget under behandling efter skiftelovens § 82.

Er et bo taget under behandling efter skiftelovens regler, skal der naturligvis svares afgift efter bestemmelserne i kapitel 5.

Tilsvarende situation som de i denne paragraf omhandlede opstår ved *dødsformodningsdom*, se § 3, nr. 3, og bemærkningerne hertil.

Til § 39.

For skifterettens behandling i medfør af retsplejelovens §§ 660 og 672 af *tvistigheder*, der opstår under behandlingen af et konkursbo eller et af skifteretten efter reglerne i skifteloven behandlet bo, svares nu ingen afgift, jfr. justitsministeriets cirkulære nr. 151 af 14. oktober 1935, jfr. cirkulære nr. 182 af 20. september 1922. Ifølge skifteafgiftslovens § 6 a, jfr. forhøjelseslovens § 1, nr. 2, skal der derimod betales afgift med $\frac{2}{5}$ pct. af genstandens værdi for afsigelse af kendelser (domme) i privat-

skiftede boer, jfr. skiftelovens § 76. Efter skifteafgiftslovens § 8 skal afgiften erlægges, så vidt muligt forud for eller umiddelbart efter forretningens udførelse.

Da tvistigheder i eksekutorboer nu altid behandles ved de almindelige domstole, skal der efter gældende ret svares sædvanlig retsafgift for behandling af tvistigheder i sådanne boer, og skifteafgiftslovens § 6 a er derfor nu uden betydning for så vidt angår tvistigheder i eksekutorboer.

I privatskiftede boer, hvor arvingerne ikke er enige om, at afgørelsen af en tvist skal træffes af skifteretten, vil tvisten blive afgjort ved de almindelige domstole, og der vil derfor også i disse tilfælde skulle svares sædvanlig retsafgift.

Det foreslås, at der for skifterettens behandling af tvistigheder i dødsboer der er udleveret til privat skifte, skal svares afgift efter reglerne i forslaget kapitel 1 om borgerlige domssager. Modsætningsvis fremgår det heraf, at der ligesom efter hidtil gældende ret ikke svares særlig afgift for afgørelser af tvistigheder i de af skifteretterne behandlede boer. Bestemmelsen har efter gældende ret kun betydning for de i skiftelovens § 76 omhandlede tvistigheder, jfr. bemærkningerne foran.

I arveloven bestemmes det, at visse spørgsmål skal afgøres af skifteretten ved kendelse. Dette gælder således afgørelser efter lovens § 29, stk. 1, om et barns forlodsret og efter § 60 om tilsidesættelse af bestemmelser om båndlæggelse af tvangsarv. Man har fundet det rimeligt, at skifterettens behandling af disse spørgsmål, hvad enten de opstår i privatskiftede boer eller i eksekutorboer, skal være gratis, for så vidt angår de i § 60 omhandlede spørgsmål også under hensyn til, at spørgsmål om båndlæggelse tidligere henhørte under justitsministeriet og derfor behandlede uden afgiftsrelæggelse. Der findes derimod ikke tilstrækkelig anledning til at fritage en kærende for betaling af kæreafgift.

Til § 40.

For *førelse af testaments- og arvelegitimationsvidner* betales nu afgift efter analogien af retsafgiftslovens § 12, stk. 1, i boer, der behandles af skifteretten, og efter samme paragrafs stk. 3 i boer, der ikke er under skifterettens behandling.

For *vurderingsforretninger*, der afholdes efter arveafgiftslovens § 18, svares afgift efter retsafgiftslovens § 12 og for afhjæmning efter § 13. Samme regel må formentlig gælde ved vurderinger, der begæres af en ægtefælle eller en arving efter skiftelovens § 48.

Det foreslås, at der skal svares afgift efter reglerne i kapitel 2 for førelse af testaments- og arvelegitima-